

МАГИСТЕРИУМ

КНИГА ЧЕТВЪРТА

СРЕБЪРНАТА
МАСКА

ХОЛИ БЛЕК И КАСАНДРА КЛЕЪР

Превод от английски Александър Драганов

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Silver Mask*
Copyright © 2017 by Holly Black and Cassandra Claire LLC
Illustrations © 2016 by Scott Fischer

Превод Александър Драганов
Редактор Радка Бояджиева
Коректор Таня Симеонова

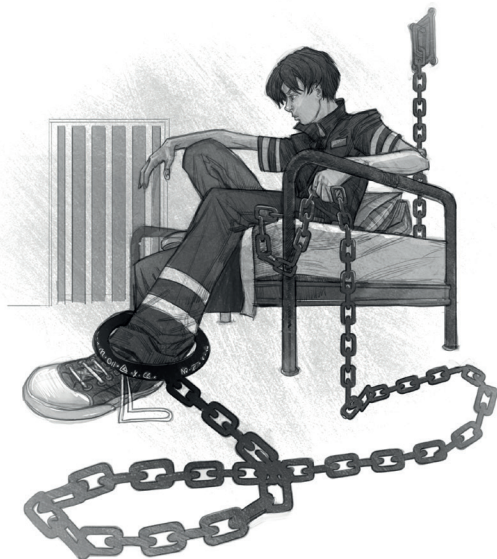
Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2017
Тираж: 1200 бр.
ISBN 978-954-27-2123-9

ПОСВЕЩЕНИЕ

*На Елиас Делос Чърчил,
който може би е злият баузнак.*

↑ ≈ Δ ○ @

ГЛАВА ПЪРВА

ЗАТВОРЪТ НЕ БЕШЕ какъвто Кал си го представяше. Той беше израснал с криминалните сериали по телевизията и очакваше да има сърдит съкилийник, който да му покаже къде зимуват раците и да го научи да вдига тежести. Трябваше да мрази храната и да не заговаря никого, за да не бъде намушкан с нож, хитро скалъпен от клечки за зъби.

Но единствената прилика между затвора на маговете и тези по телевизията се оказа това, че главният герой е обвинен в престъпление, което не е извършил.

Сутрин се събуждаше от светлините в Паноптикона – ту смътни, ту ослепително ярки. Премигваше и се прозяваше, а след това гледаше как другите затворници – бяха около петдесет – излизат от килиите си. Те вероятно отиваха на закуска. Подносът на Кал се доставяше до вра-

тата от двата стражи, единият от които винаги се мръщеше. Другият изглеждаше уплашен.

Тази сутрин Кал, който се бе отегчил през последните шест месеца, направи физиономия само колкото още повече да наплаши втория страж.

Те не го възприемаха като петнайсетгодишно момче. Като хлапе. Смятаха, че е Врагът на Смъртта.

През цялото това време никой не го бе посетил. Нито баща му. Нито приятелите му. Кал си казваше, че не им е разрешено, но това не го успокояваше много. Вероятно здравата бяха загасили. Вероятно им се щеше дори да не са чували за Калъм Хънт.

Хапна малко от помията в подноса, а после си изми зъбите, за да махне вкуса ѝ от устата си. Стражите се върнаха, този път за разпит.

Всеки ден го отвеждаха до стая с бели стени и без прозорци. Там трима членове на Асамблеята го разпитваха за живота му. Това бе единственото прекъсване на сивотата в деня му.

Какъв е първият ви спомен?

Кога осъзнахте, че сте зъб?

Твърдите, че не можете да си спомните нищо от тиналото ви като Константин Мадън, но защо не понапрегнете паметта си?

Колко пъти сте се срещали с Майстор Джоузеф? Какво ви каза? Къде е крепостта му? Какви са плановете му?

Каквото и да отговореше, те се връщаха на подробности, докато Кал не се объркаше. Освен това го обвиняваха, че лъже.

Понякога, когато се изморяваше или му ставаше скучно,

се изкушаваше да излъже, понеже бе ясно какво искат да чуят. Струваше му се, че ще му е по-лесно, ако им го каже. Но той не излъга, тъй като списъкът му с деяния на черен лорд се бе върнал в главата му и Кал си определяше точки за всичко, което един черен лорд би направил. Лъжата определено се броеше.

Лесно бе да натрупаш точки за черен лорд в затвора.

Разпитвачите му говореха много за опасния чар на Врага на Смъртта и за това, че не бива да се допуска Кал да разговаря с другите затворници, за да не ги омае да подкрепят злокобните му планове.

Кал би намерил това за ласкателно, ако не му бе ясно, че според тях той умишлено крие този аспект от характера си. Ако Константин Магън бе имал опустошителна харизма, те чувстваха, че Кал умишлено излъчва точно обратното. Не изгаряха от желание да го виждат, на него също не му се щеше да ги вижда.

Но този ден Кал бе изненадан. Когато влезе в стаята за разпит, там не го очакваха обичайните разпитвачи. Вместо тях, от другата страна на бялото бюро седеше някогашният му учител Майстор Руфъс, облечен в черно. Плешивата му кафява глава лъщеше под твърде ярките светлини.

Кал много отдавна не беше виждал човек, когото познава. Идеше му да скочи през масата и да презърне Майстор Руфъс, макар че той го гледеше много свирено и изобщо не си падаше по презръдките.

Кал седна на стола срещу учителя си. Дори не можеше да махне или да стисне неговата ръка, тъй като китките му

бяха оковани със светеща верига от невероятно здрав метал.

- Как е Тамара? - прокашля се той. - Добре ли е?

Майстор Руфъс остана загледан в него.

- Не знам дали трябва да ти казвам - рече накрая той, - не съм сигурен кой си, Кал?

Сърцето на Кал се сви.

- Тамара е най-добрата ми приятелка. Искам да знам как е тя. Как е Пакостник? Дори Джаспър!

Бе странно да не спомене и Аарън. Макар да знаеше, че Аарън е мъртъв, макар да си припомняше смъртта му отново и отново - той присъстваше в живота на Кал повече, отколкото когато бе жив. Липсваше му.

Майстор Руфъс подпря с ръка брадичката си.

- Искам да ти вярвам - каза той, - но ти си ме лъгал доста време.

- Нямах избор! - възрази Кал.

- Имаше избор. Можеше да ми кажеш по всяко време, че Константин Магън живее в теб. Откога го знаеш? Измами ли ме, за да те взема за чирак?

- По време на Железния изпит? - Кал не можеше да повярва. - Нищичко не знаех тогава! Опитах да се проваля. Не исках да влизам в Магистериума.

- Точно това, че се опита да се провалиш, привлече вниманието ми - погледна го скептично Майстор Руфъс. - Константин би направил това. Той би съобразил как да ме манипулира.

- Но аз не съм той - каза Кал, - може и да нося гушата му, но не съм той.

- Дано да не си - отвърна Руфъс, - за твое добро е.

Внезапно Кал се почувства уморен до мозъка на костите си.

- Защо дойдохте? - попита той учителя си. - Защото ме мразите ли?

Това, изглежда, обърка Майстор Руфъс за миг.

- Не те мразя - каза той с глас, в който имаше повече тъга, отколкото гняв. - Харесвах Калъм Хънт. Много. Ала някога харесвах и Константин Магън, а той едва не ни съсипа. Може би затова дойдох. За да видя дали мога да вярвам на преценката си за характеристиките на хората, или съм направил една и съща грешка два пъти.

Изглеждаше толкова уморен, колкото се чувстваше Кал.

- Приключиха с разпитите - продължи Руфъс, - сега трябва да решат какво да те правят. Мислех да кажа на прослушването това, което ми съобщи току-що. Може и да носиш душата на Константин, но не си Константин. Но трябваше да те видя, за да повярвам.

- И?

- Той беше много по-обаятелен от теб.

- Така казват всички - промърмори Кал.

Майстор Руфъс се поколеба за кратко и попита:

- Искаш ли да излезеш от затвора?

Той бе първият, който му задаваше този въпрос.

- Не зная - каза Кал след кратък размисъл. - Аз... Аарън умря заради мен. Може би тук ми е мястото. Може би трябва да си остана вътре.

След това признание настъпи дълго и тежко мълчание. Майстор Руфъс се изправи на крака.

- Константин обичаше брат си - каза той, - ала никога нямаше да каже, че заслужава да го накажат за смъртта му. Винаги винаги бе на някой друг.

Кал не каза нищо.

- Тайните нараняват пазителя си повече, отколкото можеш да си представиш. Винаги съм знаел, че пазии тайни, Калъм. Надявах се някой ден да ми ги разкриеш. Ако го беше сторил, може би нещата щяха да се развият другояче.

Кал притвори очи. Опасяваше се, че Майстор Руфъс е прав. Беше пазил тайните си и бе накарал Тамара, Аарън и Джаспър също да ги пазят. Само ако бе отишъл при Майстор Руфъс... Само ако бе отишъл при някого, който и да е. Може би наистина всичко щеше да бъде различно...

- Зная, че пазии още тайни - продължи Майстор Руфъс и го изненада.

Кал вдигна очи.

- Значи смятате, че ви лъжа? - попита той.

- Не - отвърна Майстор Руфъс, - но това може да е последният ти шанс да се освободиш от тежестта им. И моят последен шанс да ти помогна.

Кал се сети за Анастасия Таркуин и как тя се бе разкрила пред него като майка на Константин. В онзи момент не знаеше какво да мисли. Бе съкрушен от смъртта на Аарън и заедно всички смятаха, че го е предал. Но с какво щеше да помогне, ако разкриеше това на Майстор Руфъс? Нямаше да помогне. Само щеше да нарани някой друг - тя му се беше доверила.

- Искам да ти разкажа една история - заговори Майстор Руфъс. - Някога имаше един маг, който много обичаше да

преподава и да споделя любовта си към възлюбените с другите. Когато една трагедия постави вярата му на изпитание, той осъзна, че е сам, и оттогава целия си живот на Магистеруума. Извън училището си нямаше нищо.

Кал премисна. Бе почти сигурен, че историята е за самия Майстор Руфъс. Трябваше да признае, че не си бе представял този учител да има живот извън Магистеруума. Не беше и помислял, че Руфъс има приятели, семейство или някой, когото да посещава през почивните дни или на когото да се обажда с торнадо, вместо с телефон.

- Може да ми кажете, че историята е за вас - заяви Кал на учителя си, - това няма да намали емоционалния ефект.

- Хубаво! - гневно го изгледа Майстор Руфъс. - След Третата Война на маговете се изправих срещу самотата на живота, който бях избрал. Съдбата пожела скоро след това да се влюбя. В една библиотека, докато рових из архивите. - Учителят се подсмихна. - Но той не беше маг. Не знаеше нищо за нашия таен свят, а аз не можех да му кажа. Щях да наруша всички правила, ако му бях споделил как работи светът ни, а той щеше да ме сметне за луд. Затова му казах, че работя в чужбина и мога да си игвам по празниците. Говорихме често, но на практика го лъжех. Не исках, но го правех.

- Това не е ли история, която показва, че е по-добре да пазиш тайните си? - попита Кал.

Веджидите на Руфъс отново се размърдаха заплашително, за да се смръщят по наистина впечатляващ начин.

- Разказвам ти тази история, за да покажа, че знам какво е да пазиш тайни. Разбирам как тайните предпазват дру-

гите и нараняват онези, които ги носят в себе си. Кал, кажи ми, ако имаш нещо за казване, и ще направя каквото мога, за да ти помогна.

- Нямам повече тайни - отвърна Кал.

Майстор Руфъс кимна, а после въздъхна.

- Тамара е добре - каза той. - Да учи без теб и Аарън е самотно, но се справя. Липсваш на Пакостник, разбира се. А за Джаспър нямам представа. Той прави някакви странни неща с косата си напоследък, но това може и да няма нищо общо с теб.

- Добре - рече Кал, малко като замаян, - благодаря.

- Що се отнася до Аарън - продължи Майстор Руфъс, - той бе погребан с всички почести, които се полагат на един Макар. На погребението му присъстваше цялата Асамблея, както и всички от Магистериума.

Кал кимна и сведе поглед към пода. Аарън бе погребан. Да чуе как Майстор Руфъс изрича тези думи, да усети болката в гласа му го направи повече от истинско за Кал. Това забинаги щеше да си остане централният факт в живота му - ако не беше той, най-добрият му приятел щеше да е все още жив.

Майстор Руфъс се отпрати към вратата, но спря за миг и отпусна ръка върху главата на Кал. Гърлото на младежа се сви по начин, който го изненада.

Когато Кал бе ескортиран обратно до кулията си, го чакаше следващата изненада за деня. Баща му Алистър стоеше отвън и го чакаше.

Той му махна с ръка и Кал размърда окованите си китки. Трябваше да премигне няколко пъти или опасният злодей-

ски чар на Врага на Смъртта щеше да се разпадне в сълзи. Стражите въведоха Кал в килията и свалиха оковите му. Това бяха възрастни магове, облечени в тъмнокафявите униформи на Паноптикона. След като освободиха ръцете му, сложиха около крака му метални пранги, които бяха свързани с кука в стената. Веригата бе достатъчно дълга, че да позволи на Кал да се разхожда из килията, но не достатъчно да стигне до решетките или вратата.

Стражите напуснаха килията, заключиха я и се оттеглиха в сенките. Кал обаче знаеше, че са там. Това бе идеята на Паноптикона – винаги някой те наблюдава.

– Добре ли си? – каза Алистър с подрезгавял глас веднага щом стражите изчезнаха. – Не са те наранили?

Изглеждаше сякаш иска да хване Кал и да прокара длани през нараняванията му, както правеше, когато Кал паднеше от катерушка или се удареше в дърво със скейтборда си.

– Изобщо не са ме наранявали физически – поклати глава Кал.

Алистър кимна. Очите му изглеждаха зачервени и уморени иззад очилата.

– Трябваше да гойда по-рано – каза той, като се настани на неудобния метален стол, който стражите бяха поставили от другия край на решетките, – но не беше разрешено да имаш посетители.

Облекчението, което Кал почувства, бе невероятно. Някак си бе успял да се убеди, че баща му е щастлив от това, че той е в затвора. Или ако не щастлив, то поне спокоен без него. Рагваше се, че това се оказа невярно.

– Опитах всичко – каза на сина си Алистър.

Кал не знаеше как да отговори. Нямаше начин да му каже колко съжалява. Освен това не разбираше защо внезапно са му разрешили да има посетители... освен ако вече не бе необходим жив на Асамблеята.

Може би това бяха последни посещения.

- Сега се видях и с Майстор Руфъс - каза той на баща си, - според него са приключили с разпитите ми. Това означава ли, че ще ме убият?

Алистър изглеждаше шокиран.

- Кал, те не могат да направят това! Ти не си сторил нищо лошо.

- Смятат, че съм убил Аарън! - извика Кал. - В затвора съм! Очевидно мислят, че съм направил нещо лошо.

А и аз наистина направих нещо лошо, добави си той наум. Дори ако Алекс Страйк бе човекът, убил Аарън в действителност, тайната на Кал бе причината приятелят му да умре.

Алистър поклати глава, без да обръща внимание на казаното от Кал.

- Страх ги е. От теб и от Константин. Затова си търсят извинение да те държат затворен тук. Всъщност не вярват, че си отговорен за смъртта на Аарън. - Алистър въздъхна. - Ако това не те успокоява, замисли се - понеже не разбират как Константин е прехвърлил гушата си в теб, със сигурност не искат да рискуват да я прехвърлиш в някой друг.

Бащата на Кал мразеше света на маговете и по принцип не бе голям оптимист, но в случая мрачното му мислене накара Кал да се почувства по-добре. На него не му бе и хрум-

вало, че може да прехвърли гушата си в трети човек или пък че маговете ще се безпокоят за това.

- Значи ще ме оставят затворен тук - каза Кал, - ще захвърлят ключа и ще ме забравят.

Алистър остана смълчан след този въпрос, което не бе особено успокоително.

- Кога разбра? - не издържа Кал, уплашен от настъпващата тишина.

- Кое? - попита Алистър.

- Че не съм истинският ти син.

- Но ти си истинският ми син, Калъм! - намръщи се Алистър.

- Знаеш какво имам предвид - въздъхна Кал, макар да не можеше да отрече, че се почувства по-добре, заедно Алистър го поправи. - Кога разбра, че нося гушата му?

- Рано - отвърна Алистър и изненада Кал, - досетих се. Знаех какво е учил Константин. Струваше ми се възможно да е успял да прехвърли гушата си в твоето тяло.

Калъм си спомни кошмарното съобщение, което майка му бе оставила за Алистър, това, което Майстор Джоузеф, учителят на Врага на Смъртта и негов най-верен следовник, му бе показал, но баща му бе пропуснал да спомене:

УБИЙ ДЕТЕТО

Все още кръвта му се смразяваше при мисълта, че майка му е написала това със сетни сили, а баща му е прочел думите с плачещото бебе - Кал - в ръце.

Алистър можеше да излезе от пещерата, ако бе отгатнал какво означава. Студът щеше да довърши останалото.

- Защо го направи? Защо ме спаси? - настоя Калъм.

Не искаше гумите му да прозвучат толкова гневно, но така се получи. Изпитваше гняв, макар да бе наясно, че алтернативата е била собствената му смърт.

- Ти си мой син - отвърна Алистър безпомощно, - каквото и друго да си, винаги си бил и винаги ще бъдеш мое дете. Душите са изменчиви, Кал. Не са от камък. Реших, че ако те отгледам правилно... ако те напътствам както по-гобава... ако те обичам гостатъчно силно, ще се справиш.

- И виж какво стана - отвърна Кал.

Преди баща му да може да отговори, единият страж се появи пред килията, за да обяви, че времето за срещата е приключило.

Алистър се изправи и каза тихо:

- Не зная дали съм постъпил правилно, Кал. Но мисля, че израсна като добър човек.

С тези думи той се отдалечи, придружен от другия страж.

Кал спа тази нощ по-добре, отколкото когато и да било през престоя си в Паноптикона. Леглото беше тясно, матракът - плосък, а в килията бе студено. Нощем, когато затвореше очи, винаги го спохождаше един и същи сън - как магията удря Аарън. Как тялото на Аарън литва във въздуха, после пада на земята. Как Тамара се привежда над него и потъва в ридания. И глас казва:

Вината е твоя. Само твоя.

Тази нощ обаче не сънува, а когато се събуди, пред кили-

ята му стоеше нов страж, който държеше подноса със закуската.

- Имате друг посетител - каза стражът, без да поглежда към Кал.

Беше почти сигурен, че стражите очакват да ги убие с харизмата си.

- Кои? - изправи се Кал.

- Някакъв ваш съученик - сви рамене стражът.

Сърцето на Кал бясно затупка. Тамара. Трябваше да бъде Тамара. Кои друг би го посетил?

Не забеляза кога стражът прокара подноса със закуската през тесния процеп в долната част на вратата. Бе твърде зает да оправя косата си, изправен на крака, мъчейки се да реши какво да каже на Тамара, когато тя влезе.

„Хей, как си, съжалявам, че допуснах най-добрият ни приятел да умре...“

Вратата се отвори и посетителят влезе, като мина между двамата стражи. Наистина беше ученик от Магистериума.

Но не беше Тамара.

- Джаспър? - Кал не вярваше на очите си.

- Знам - вдигна ръце Джаспър, сякаш да отпъди благодарността му, - сигурно си трогнат от това, че идвам тук. Голям жест е, наистина.

- Хм... - изсумтя Кал.

Майстор Руфъс бе прав за Джаспър. Косата му изглеждаше като че не я е ресал от години. Бе щръкнала във всички посоки, което изуми Кал. Джаспър нарочно ли бе избрал да изглежда така?

- Предполагам, исках да ми кажеш, че всички в училище ме мразят.

- Не мислят толкова много за теб. - Джаспър очевидно лъжеше. - Не си им направил голямо впечатление. Предимно тъгуват за Аарън. Ти беше като негов помощник, част от пейзажа.

„Смятат те за убиец.“ Това всъщност казваше Джаспър, макар да не го изрече.

Кал не събра сили да пита за Тамара.

- Ти имаше ли проблеми? - попита вместо това. - Искам да кажа... заради мен.

Джаспър отърка ръце в марковите си гънки.

- Главно питаха дали си ни омагьосал, за да ти служуваме. Казах, че изобщо не те бива за подобно заклинание.

- Благодаря ти, Джаспър - каза Кал, без да е сигурен дали наистина го мисли.

- Та как е в стария Паноптикон? - попита гостът и се огледа наоколо. - Много стерилно ми изглежда. Видя ли истински престъпници? Направи ли си татуировка?

- Сериозно ли го иде до тук, за да ме питаш дали съм си направил татуировка? - попита Кал.

- Не - внезапно зарязва всякакви преструвки Джаспър, - дойдох тук, понеже... ами... Селия скъса с мен.

- Какво? - Кал не повярва на ушите си. - Не го вярвам.

- Знам - каза Джаспър, - и аз не мога да повярвам. - Той се друсна на неудобния стол за посещения. - Двамата си пасвахме идеално.

Кал съжали, че не може да стигне до него, за да го удуши.

- Не, исках да кажа, че не мога да повярвам как си минал

през шест проверки, сред които и това да те опипат за оръжия, само за да ми се жалваш за любовния си живот!

- Но аз нямам на кого друг да се оплача, Кал!

- Понеже съм окован и не мога да избягам ли?

- Точно така! - Джаспър изглеждаше много доволен. - Всички останали бягат, като ме видят. Но те не разбират. Трябва да си върна Селия.

- Джаспър - каза Кал, - ще те питам нещо и те моля да отговориш искрено.

Джаспър кимна.

- Това нова стратегия на Асамблеята за извличане на информация чрез мъчения ли е?

Точно когато зададе въпроса, тънка струя пушек се надигна от пода, последвана от пламъци. Някъде зави сирена.

Паноптиконът гореше.

ЗА АВТОРИТЕ

ХОЛИ БЛЕК И **КАСАНДРА КЛЕЪР** се запознават преди десет години на първата официална среща на Холи с читатели. Оттогава двете са добри приятелки и споделят много неща, сред които и любовта си към фентъзи жанра – от мащабната епика „Властелинът на пръстените“ през мрачните истории на Батман в Готъм та чак до класическите приключения с мечове и магии и филмите от „Междузвездни войни“. С „Магистериум“ те се обединяват, за да създадат своя история за герои и злодеи, за доброто и злото и за величието, което те връхлита независимо дали това ти харесва, или не. Холи е автор на бестселъри и създател на поредицата „Хрониките на Спайдъруик“, носител на награда „Нюбъри“. Каси е автор на хитовите поредици „Реликвите на смъртните“ и „Адски устройства“.

Това е четвъртата книга от поредицата „Магистериум“ – след „Железният изпит“, „Бронзовият ключ“ и „Медната ръкавица“.